

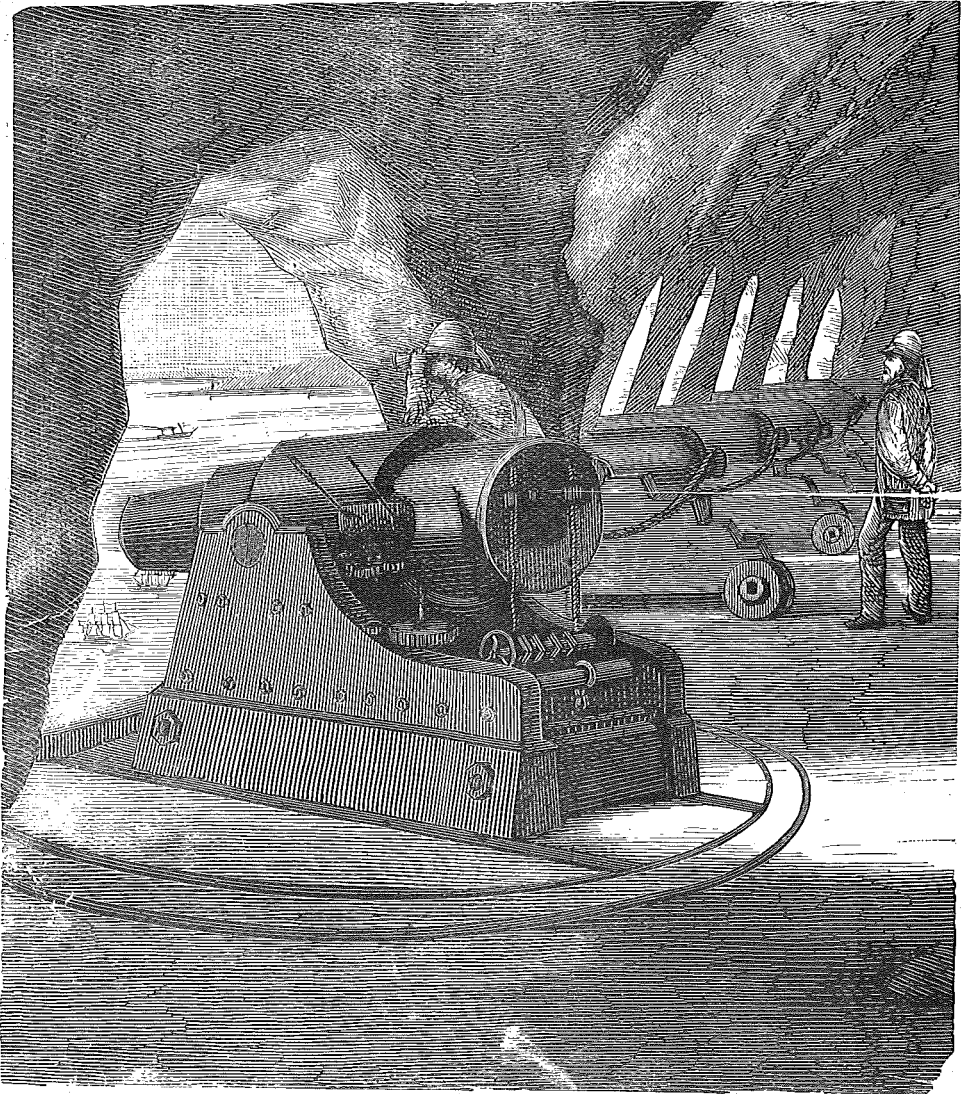
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 8.

21de februar 1892.

18de aarg.

Parti fra fæstningen ved Gibraltar.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspfr. sendes det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents. Alt Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om siebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

85.

Hvorfor bragte man de smaa børn til Jesus? Hvad vil det sige: at velsigne? Hvad skulde altsaa Jesus gjøre med dem? Men gjorde ikke Jesus noget mere, naar han velsignede, end bare at ønske godt over dem? Svar: Jo, han gjorde dem ogsaa delagtige i sin naade og alt det gode, han havde. Hvorledes kunde Jesus gjøre dette mere end andre?

Wilde disciplene, at de smaa børn skulde faa komme til Jesus? Hvorfor tror du, disciplene gjorde dette? Havde de ikke altsaa en god mening med sin handlemaade? Men var det rigtig handlet af dem? Hvad sagde Jesus til dem? Wilde han, at man skulde jage børnene bort? Hvorfor vilde han, de skulde komme til ham? Hvad mener han med, at Guds rige hører de smaa børn til? Hvad sagde han fremdeles til disciplene? Hvorledes maatte de altsaa blive for at komme ind i Guds rige? Hvad vil det sige, at de maatte blive som børn? Svar: At de maatte have den samme enfoldige tro, som det lille barn har, der ikke lader sig fornøst ved, men ganske simpelt tror, hvad man fortæller det. — Hvad gjorde Jesus dernæst mod børnene? Hvad viste han derved, at han tog dem i favn?

Wil Jesus ogsaa nu, at de smaa børn skal komme til ham? Er da du kommen til Jesus? Ved hvilket middel blev du bragt hen til frelseren? Hvad stede da med dig i daaben? Men kan du ikke ogsaa nu komme til Jesus? Hvorledes? Vil Jesus, at du i bønnen skal komme til ham? Nævn et bibelsted, som taler herom. Er der ikke endnu en maade, hvorpaa du kan komme hen til Gud? (Se Rom. 10, 6-9.) I hvilket bud befaler Herren dig at søge ham i ordet? Kan den, som hverken beder til Gud eller betragter hans ord, vente at faa Herrens velsignelse? Hvortil skal da den sandhed, at Jesus vil, at smaa børn skal komme til ham, forat han kan velsigne dem, bringe dig?

Sagmøllen.

(Slutning.)

Med beghymring tænkte hun paa, hvorledes hun vilde finde sin syge mor, og opsendte en stille bøn til den gode Gud om

snarlig hjælp og helbredelse.

Medens hun var henfunken i disse tanker, naaede hun snart den gamle mølle. Her stod hjulene stille; man saa, at folkene her endnu helligholdt søndagen. Den gamle møller sad paa bænten udenfor døren, han havde blottet sit hoved, da han hørte klokke-ringningen fra landsbykirken.

„Godmorgen!“ sagde den unge kone venlig, „vil I følge med mig i kirke?“

„Nei, nei“, svarede den gamle mand smilende, „løb du unge, flinke kone, jeg med mine 70 aar kan ikke følge saa hurtigt med; men jeg kommer langsomt bagefter.“

„Jeg maa ogsaa skynde mig idag“, sagde Marie, „for min mor har sendt bud, at hun er syg. Derfor vil jeg først se til hende, inden jeg gaar i kirke. Og paa hjemmeien opholder jeg mig ikke for snart at komme hjem til min lille gut.“

„Det kan jeg ikke fortænke dig i“, svarede den gamle, „det er en prægtig gut. Men hvordan er det med din mand? Arbejder han igjen idag? Jeg sad og lyttede, om han ikke snart vilde lutke for vandet, saa den lille bætt ogsaa kunde faa en hviledag.“

„O! jeg har bedt ham saa hjertelig om at lade arbeidet hvile; men han hører ikke paa mine ord, saa god han end ellers er imod mig. Naar den gode Gud blot vilde vende hans hjerte, saa han igjen kunde blive saa from, som han tidligere var! Alt er nu saa forandret, — til eder kan jeg nok sige det. I har altid været os en trofast ven.“

„Tab kun ikke modet, kjære Marie“, sagde den gamle møller deltagende, „fremfor alt, hold ikke op med at bede for din mand; Vorherre vil nok bønshøre dig. Naar

den rette time er kommen, vil han finde veien til at lede din mands hjerte efter sit velbehag, og du vil saa kunne prise ham med taknemmelighed og Glæde."

"Det gibe Gud!" svarede Marie sukkende og skyndte sig saa ned i dalen for at se til sin syge mor. Den gamle saa efter hende med et hjærtligt blik og beredte sig saa til at gaa i kirke med sin familie.

Frans Kettner havde imidlertid arbejdet flittig i sin mølle. Han tog de færdige bord bort og glædede sig til at lægge en ny, stor træstamme under sagen. Saa gik han ind i huset for at se efter gutten, som just var vaagnet. Han kysede hans kinder, der var ganske røde af søvnen, og gav ham melken at drikke. Derpaa tog han ham op af sengen og bragte ham legetøi til at more sig med, hvorpaa han atter gik ud i møllen for at arbeide videre.

Marie var imidlertid kommen til landsbyen og skyndte sig hen til moderen, som var skolelærerenke. Til sin store glæde fandt hun hende langt bedre, end hun havde ventet, og forlod hende ret beroliget og gik i kirke.

Der opsogte hun sin sedvanlige plads og lyttede glad til orgelets toner, medens hendes blik uvilkaarlig hvilede paa en af de smaa engle, som bar den gamle udstaarne prækestol, og hvis træ ofte havde mindet hende om hendes lille gut. Pludselig forekom det hende, som om englens smil forvandlede sig til et udtryk af den dybeste smerte. Hun vilde berolige sig selv med, at det kun var en indbildning, men kunde ikke vende øinene bort og blev greben af en usigelig angst. Hun kunde ikke udholde at blive i kirken, hun maatte skynde sig hjem til sit barn. Ganste bleg reiste hun sig og hvistede til sin sidemand, at hun ikke var rask, og vaskede ud af kirken. En frygtelig anelse, at der kunde være skeet en ulykke med barnet, pinte den stakkels unge kone. Hun fløi mere, end hun gik,

ud af landsbyen for at naa hjemmet snarest mulig. Veien forekom hende ti gange saa lang som ellers, medens hun skyndte sig fremad med angst og bæven.

Endelig hørte hun møllehjulenes brusen i det fjerne; men jo nærmere hun kom, desto ængsteligere blev hun. Nu stod hun ved udgangen af skoven, sagsmøllen laa for hendes øine. Fuld af angst stirrede hun derover, og hvad saa den stakkars kone? Hendes lille Frits sad paa en træstamme, som bevægede sig henimod den glinsende skarpe sag. Jublende klappede han i hænderne, og hans smaa fødder sprellede af glæde over den store træhest, som han var kommen op at ride paa. Faderen var ikke at se, og pigen og tjenestegutten var ikke hjemme.

Med gysen saa moderen dette syn, et hjertefjærende skrig lød fra hendes bryst, og næsten som lammet stirrede hun derover; men straks fløi hun paa angestens vinger henimod møllen for om muligt at frelse sit barn. Men vilde hun komme tidsnok? Kun et lidet mellemrum skilte det jublende barn fra den ghyfelige sag. Moderen styrtede næsten vanvittig afsted; thi allerede var sagen tæt ved barnets hoved og vilde om saa øieblikke sønderrive og lemleste ham. Hun rakte fortvilet hænderne ud imod gutten, men kunde ikke frelse ham.

Da, i næste øieblik, stansede sagen pludselig, og hele mølleverket stod paa engang stille, som holdt af en sterk haand.

Endnu kunde moderen ikke fatte og begribe, ved hvilket vidunder hjulene saa pludselig var blevne stansede. Hun havde heller ikke tid til at tænke derpaa, hun havde grebet sin lille søn, og trykkede ham til sit hjerte. Med inderlig taknemmelighed stuede hun op til himmelen og takkede Gud. Konens skrig havde hidkaldt mølleren, som var beskæftiget i bordskuret. Med rædsel havde han seet sit barn i den gruelige fare. Han saa, hvorledes moderen ilede op over bakken

Har ogsaa din moder lært dig at bede?

En liden tyvknegt.

for at frelse sin hndling fra den forførdelige sag; men han saa ogsaa, at hun maatte komme for sent, og at ingen menneskehaand kunde hjælpe her. Da saa han med forbauselse, at møllen pludselig stod stille, og hjertet bankede i hans bryst; thi kun den almægtige og barmhjertige Gud kunde have stanset møllen i det farligste øieblik.

Som et lyn blev han truffen af erkjendelsen af sin synd. Han havde idag, om søndagen, sat møllen i gang og derved bragt sit barns liv i fare; men Gud havde frelst hans hndling. Han lovede nu i sit hjerte fra nu af at tjene denne Gud tro og taknemmelig og ikke mere at friste ham ved gjerrighed. Dybt bevæget omfavnede han hustru og barn, og i sin hjertensglæde fortalte Kettner sin kone, hvad han nu havde lovet Herren. Nu først saa de begge den gamle møller, som havde været vidne til alt. Den ærbørdige olding stod med foldede hænder og lovede Herren, som havde valgt ham til redskab for sin hjælp og naade.

Paa veien til kirken havde han tænkt over samtalen med Marie, og da var det, som om Gud pludselig havde indgivet ham den tanke, at han skulde forhindre den unge møller i hans arbejde. Han var derfor vendt om og gaaet ned til klostet, hvor han havde studt stighordet for, saa vandet maatte stanse, og nu var han vandret op til møllen, for at tale et alvorsord med den unge nabo. Men Gud havde selv eftertrykkelig talt til manden, som siden har holdt det løfte, han gjorde i sin alvorskund, og aldrig mere hørte man møllen klapse om søndagen, som trolig blev helligholdt af egtefolkene.

Et trofast hjerte.

Hn fangevogter i et statsfængsel beretter om en livsfange følgende rørende tildragelse:

Jeg tom paa en bitter, kold julemorgen ud fra fængselsgaarden. Straks udenfor porten blev jeg opmærksom paa en meget tyndt klædt, liden pige, omtrent 12 aar gammel. Hendes ansigt og hænder var ganske blaa af kulde, og hun stod sammenkrummet, lænende sig op mod den kolde stenvmur. Da jeg gik forbi, udtrak hun sin haand, og forsøgte ligesom at holde mig tilbage, idet hun ytrede:

„Om De vil være saa god, herre“, men stansede midt i sit spørgsmaal, medens hun pillede med sine frosne fingre paa frynserne af et gammelt udslidt sjal og forlegen slog sine øine ned.

„Hvad er det, du ønsker, mit barn?“ spurgte jeg.

„Jo, dersom De vilde være saa god at tillade det, saa ønsker jeg saa gjerne, at komme ind her, og træffe — min far, han er her inde, og jeg har en liden gave til ham. Den er ikke af stort værd, og derfor tænkte jeg, at De ikke vilde bryde Dem derom; hans navn er John H. Y.“

Jeg forstod efter navnet at dømmen, at det var en fange, som var dømt til livsvarigt fængsel. Manden var kjendt for sin haardhed og ondskab. Jeg vendte tilbage til fængslet, og barnet fulgte mig med saa hurtige skridt, som hendes smaa, frosne fødder kunde bære hende. Jeg gik ind paa mit værelse og sendte bud efter fangen. Han kom tvær og stille, og præget af den haabløshed, som er almindelig hos livsfanger. Barnet sprang imod ham, medens taarerne randt lig strømme ned over de blege kinder. Han tog et stykke tilbage, mørt og tilsyneladende ond. Ingen velkomsthilsen lød fra hans læber til den stakkels pjaltede lille stikkelse, som stod foran ham med noget gjemt i sin lukkede haand.

„Jeg kommer for at ønske dig en glædelig jul, far“, stammede hun. „Jeg troede, at du maatte vilde være glad ved at se mig. Er du ikke glad ved det, far?“

„Sull Kristus!“ Hvad vilde vel et denne mand have givet for sin sjæls og legems frihed!

Fangen bøiede sit hoved, de haarde træk forsvandt fra hans aasyn, og hans øine blev fugtige af taarer. Hans lille pige fortsatte skjælvende og afbrudt af graad disse ord:

„Jeg har bragt noget med til dig far. Det var alt, jeg kunde tænke paa, og i virkeligheden alt, hvad jeg kunde faa at give dig. Jeg er nu paa fattighuset.“ Hendes skjælvende fingre begyndte nu at afvikle noget hvidt papir, som omsluttede den lille eiendel, hun havde i sin lille haand. Hun fremtog tilflut en glinsende gul haar-
lot, som omsorgsfuldt var lagt sammen og ombunden med et gammelt falmet baand. „Jeg vilde ikke give den bort til noget andet menneske paa jorden end dig, far; thi jeg vidste, du pleiede altid at synes saa godt om lille Johan — mor sagde, at du gjorde, og derfor saa —“

Manden faldt paa sine knæ, og skjulte sit ansigt i begge sine hænder, idet han sagde:

„Jeg elskede ham, og saa ussel som jeg er idag, elsker jeg ham fremdeles af min hele sjæl.“

„Jeg vidste det“, sagde barnet, idet hun traadte nærmere, „og jeg vidste, at du vilde synes om at faa denne lille lot. Johan er død.“

„Død!“ raabte manden og vuggede sig frem og tilbage, medens han fremdeles laa paa knæ og skjulte ansigtet i sine hænder. „Min lille gut!“

„Ja“, sagde datteren, „han døde i fattighuset forleden uge, og nu føler jeg mig saa ensom. Men jeg skal ikke glemme dig, far. Jeg holder mig til dig og vil elske dig, tiltrods for, hvad andre end maatte sige om dig, og det er ikke umuligt, at jeg en dag skal blive saa lykkelig at se dig befriet fra dette fængsel, jeg skal forsøge alt, hvad jeg formaar. Kom ihu, at jeg aldrig

skal glemme, at du er min far og derfor saa —“

Han udtrak sine arme og drog hende nær ind til sig, og kysede hende gjentagne gange. Jeg forlod rummet ubemerket, og de var ene sammen henved en halv time. Den lille pige kom ud, hun smilte til mig, uagtet hendes kinder var vaade, og øinene fyldtes med taarer.

„Kom ihu“, sagde hun, idet hun langsomt lukkede døren efter sig, „at jeg aldrig skal glemme dig, far — nei aldrig!“

Gil overveielse.

Naar der nu endelig skal være strid, saa var det ønskeligt, at man vilde tage den paa samme maade, som de to brødre, jeg her skal fortælle om.

De mente begge at have ret til et stykke jord, og da de ikke kunde komme overens, besluttede de at lade retten afgjøre det. Men da mødedagen kom, var den ene just ifærd med at kjøre sit hør ind, og da den anden mindede ham om, at de skulde møde for retten, svarede han:

„Ja, jeg kan virkelig ikke lade mit hør ligge. Men ved du hvad? Gaa du alene og sig dommerne dine og mine grunde, saa vil de nok afgjøre det uden mig.“

„For min skyld gjerne“, sagde den anden; „jeg skal gjøre det saa godt, jeg kan, og tale for dig som for mig selv.“

Endnu samme aften kom han tilbage, opstogte sin modpart og sagde:

„Du har vundet! Jeg fremstillede dine og mine rettigheder for dommerne, og saa affagde de den kjendelse, at du havde ret, og det er ogsaa jeg nu tilfreds med. Jeg er glad ved, at den sag er ude af verden.“

Den, som ikke vil lyde Herrens røst, naar han siger: „Kom til mig!“ maa engang lyde, naar han siger: „Gaa fra mig!“

Ella og Mikkel, som skulde over bækken.

Ella og Mikkel skulde en morgen gaa til skolen; men da de kom til en liden bælt ikke langt fra skolestuen, opdagede de, at den plante, som de pleiede at gaa over paa, var borte. Læreren havde strengelig forbudt alle sine skolebørn at vade over bækken, da han var ræd for, at de skulde blive vaade og forkjøle sig. Hvad var altsaa nu at gøre?

Stiedenfor at se efter, om de ikke noget andetsteds kunde slippe over, blev de to børn staaende og se paa hinanden. Mikkel sagde: „Ella, hvad skal vi nu gjøre, forat ikke vore sko skal blive vaade?“ Og Ella sagde: „Ja, Mikkel, hvad skal vi gjøre, forat ikke skoene skal blive vaade?“

Og saa blev de staaende og se paa hinanden og tænke og tænke — ja saaledes havde de endnu aldrig tænkt i hele sit liv. Men ingen kunde finde paa noget raad.

Tilfidsst udbrod Ella: „Mikkel! Nu ved jeg det! Først tager jeg dig paa ryggen og bærer dig over vandet; saa bliver dine sko tørre. Og siden tager du mig paa ryggen og bærer mig over, saa bliver mine sko tørre. Paa den maade har vi tilfidsst begge to tørre sko.

Lille Mikkel frydede sig over, hvilken klog søster han havde og hængte sig over skuldrene paa hende for at blive baaret over. Modig marscherer den lille pige ud i vandet; men da hun var kommen midt ud i bækken, stansede hun pludselig.

„Hvad er paafærde, Ella?“

„Na, Mikkel! Nu merker jeg, at mine sko er begyndt at blive vaade. Ved du hvad? Bent her en smule — jeg skal straks være tilbage igjen; jeg vil blot iland og trække skoene af mig. Saa kommer jeg atter ud barbenet og bærer dig over. Paa den maade vil det gaa.“

„Godt!“ sagde Mikkel og hoppede ned af hendes ryg og blev staaende midt i bæltfen og vente, medens Ella gik iland.

Hun havde imidlertid blot faaet løst strømpebaandene, da hun hørte Mikkel pludselig udbryde:

„Na Ella!“

„Hvad er paafærde, Mikkel?“

„Na Ella, nu merker jeg, at ogsaa mine sko begynder at blive vaade!“

„Dumme Mikkel!“ sagde Ella, „kom og gjør ligesom mig.“

Saa vadede ogsaa Mikkel tilbage og gjorde som søsteren. Derpaa tog begge skoene i haanden, og Ella bar Mikkel over.

Tilfidsst var de ogsaa lykkelig og vel over paa den anden side. Men hvad skulde de nu gjøre, forat læreren ikke skulde merke noget? Her var atter gode raad dyre!

Da udbryder Mikkel: „Ella, jeg ved det! Vi vil hælde alt det vand, som er kommet i skoene, ud i bækken og skylle dem godt, saa vil vist ikke læreren opdage, at de har været vaade.“

Ved at høre dette frydede Ella sig over, hvilken klog broder hun havde, og begge gav sig nu til at skylle den ene sko efter den anden i bækken. Og naar de var færdige med én, trak de den paa, og mente, at alt var godt.“

Men da lille Mikkel skulde vaske sin anden sko, var han klobset og lod den glide ud af sin haand, saa den faldt ud i bækken og drev nedover med strømmen.

„Spring efter den,“ raabte Ella, „og hent den tilbage.“

„Nei, Ella, det gaar ikke an! Da vilde jo ogsaa den anden blive fuld af vand igjen!“

„Ja, det er sandt, Mikkel. Men skulde man have seet en sllig bælt!“

„Ja“, udbrod Mikkel høist forarget, „den dumme bælt er skyld i det altsammen.“

Og saa tog begge to en kjæp og gav sig til at pisse vandet, medens de raabte: „Du dumme bælt! Du dumme bælt! Du dumme bælt!“

Oplosning paa billedgaaden nr. 6.

Gurra! Nu faar vi godt skifore.

Gaade.

2

2 1 2

2